

AZ ÚRRA NÉZEK SZÜNTELEN

2015. április 12.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Adjunk az Úrnak dicsőséget, amiért túlsorduló a jelenléte a Szent Szellem által. Magasztaljuk Őt. Méltó a dicséreteinkre és nincs más, csak Ő egyedül. Hozsanna legyen a magasságban. Áldjuk és magasztaljuk ezt a szent nevet. Ebben a szent névben jött el az üdvösség. Jobbodon gyönyörűségek vannak örökké, Uram.

Isten hatalmas ajándékait talentumként adja. Gazdálkodhatunk vele jól, vagy hagyhatjuk figyelmen kívül, és nem is hozzuk elő az életünk során, de akkor is ott vannak ezek. Nagyon fontos, hogy jól sáfárkodjunk, és ezek előjjenek és minél több lelket nyerjünk vele az Úrnak. Azért adja az Úr az ajándékokat, hogy *lelkeket nyerjünk* általa Neki. Isten azért adja ilyen változatosságban az Ő kincseit, hogy mindenkinek meg tudja örvendeztetni a szívét, hiszen nem vagyunk egyformák.

Mondjuk ki együtt, hogy nagyon szeretem Istent, és főleg Jézus Krisztust! Ő az én szerelmem, örökre. Bizony! Ha nincs bátorságunk kimondani itt a gyülekezeten belül, ahol már mindannyian hívők vagyunk, akkor hogyan merészelünk megszólalni kint a világban? Gondoltatok már erre? Hadd bátorítsalak benneteket, hogy amikor ki kell mondani azt az áment, vagy *szeretlek, Jézusom*, akkor jöjjön meg a hangod, legyen bátorságod!

Gyülekezetben vagyunk, Isten színe előtt. Isten élete van bennünk, úgy cselekedjünk. Van, aki nem tartja méltónak, hogy felemelje a kezét Istenhez, pedig a *kezeink felemelését* a Biblia tanítja. Mindenki fel tudja emelni a kezét? Bizony fel tudjuk. Ez egy hitcselekedet, és a Biblia tanítja a szent kezek felemelését. Van, aki röstelkedik, vagy nem tartja magát méltónak.

Nem tudom, mi van belül ilyenkor, de amikor a dicséretben a hatalmas Szent Szellem árad, a kezeink felemelése egy *jelzés*, hogy megköszönjük Istennek, hogy Ő itt van közöttünk, hogy még *többet szeretnénk* belőle és Ő a *legelső* az életünkben. Sok mindent el tudunk mondani a kezeink felemelésével. Ez fontos dolog Istennek.

Amikor egybegyűlik a gyülekezet, megváltozik az atmoszféra, amikor mindenki *egységben* fel tudja emelni a kezét. Mondjuk még egyszer: szeretlek, drága Jézus! Ó, milyen drága dolog ez neki! *Szeretlek, drága Jézusom*! Örök szerelemmel. Nemcsak nekünk esik jól, ha valaki azt mondja, hogy mennyire szeret minket. Azt is szívesen hallgatjuk. Jézusnak mondjuk! Igazi *mennyei olaj* ömlik olyankor.

Minden lélekért, akit az *aratásban* az Úrhoz tudunk hozni, öröm van a mennyben, örvendeznek az angyalok. Az Örömhíradó újságunk oly sikeres lett, hogy a húsvéti szám már szinte el is fogyott, most újra megy a nyomdába, már húsvéti képek nélkül, és újra kapható lesz.

Isten Igéje a *legfelsőbb hatalom* az életünkben. Szeretnék benneteket invitálni az Ige forgatására és kicsit az igeolvasásra. A Zsidó levélből szeretnék nektek felolvasni a Szentírásból. Az Ige szellem és élet. Ahogy befogadod, úgy be tud *épülni* a szellemedbe, életet hoz, és a szellemi birodalomban *gyümölcsöket* terem, amelyek a látható világban megjelennek. *A láthatatlanból lesz a látható!*

Kimondhatatlanul fontos, hogy *táplálkozzunk* az Igével, mert ha nem töltjük meg a szellemünket Igével, akkor oda szeretne valaki *más beköltözni* és annak nincs ott helye. Ha egy [gonosz szellem] beköltözik, hoz magával hét másikat, azt mondja Jézus. Sem a lelkünk birodalmába, sem a testünkbe sehova nem mehet. Csak az Igével lehetünk *teljesek*.

A szellemünk, lelkünk és testünk az *Igével* lehet csak teljes. Az *kiszorít* minden mást és minden gonoszt az életünkből. Hiszitek-e ezt? Ez így van megírva. Az Ige *jóízű*. Aki már tapasztalta, hogy az Ige milyen jó ízű, az szeretne *még* belőle. Ha egyszer főtt egy finom vasárnapi étel, aminek igazán sikere volt és gyorsan elfogyott – és kérdezi az anyuka, hogy mit főztek vasárnap –, elég gyakran fogja hallani, hogy anyu, azt, amit a múlt héten. Mert az annyira jóízű volt és olyan gyorsan elfogyott.

Ha valami jólesik, akkor az ember arra visszajár. Ha van *szellemi épülésünk* az Igéből, akkor újra és újra kívánjuk azt, hogy még vegyünk belőle, és még vegyünk belőle, és épülésünkre legyen. Így van ez az Igével. Egy *folytonos éhség* van az ember szívében.

Ha úgy vesszük észre, hogy már *nem* vagyunk olyan éhesek, akkor meg kell keresni az okát, hogy *mi került* a helyére? Az Igére folytonos éhségnek kell lennie az ember szívében. Így fogjuk olvasni. Csak az Úr tudja *adni* ezt az éhséget. Az Isten Igéjének hallgatása után való éhségről beszél már az Ószövetségben is, ezt *kérjük* nagyon a szívünkre. Ámen.

ZSIDÓ 12,1–2.

1. Annakokáért mi is, akiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden terhet és a megkörményező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért.

Ezek a *bizonyságok* bizonyos tanítók szerint – mert 100%-osan nem írja a Biblia – az *elköltözött szellemek*, akik már az Úrral vannak, és ugyanannak az egy krisztusi Testnek a tagjai, *figyelemmel követhetik* a mi földi hitéletünket. Nekik bizonyásaik vannak már arról, hogy az Úr él.

Ők már meggyőződtek a dolgokról és sok mindenről sokat tudnak, amiről mi még nem. A mennyről. Az ő bizonyásaik vesznek minket körül. A bizonyságoknak a fellege. Ily nagy fellege vesz körül – mondja az Ige.

Félretéve minden *terhet* és a megkörményező *bünt*. A bűnnek már *nincs hatalma* felettünk, de *megkörményező* formájában jelen van a világban. Ezért nagyon fontos, hogy *ne adjunk* helyet és *álljunk ellen* az ördögnek, és a bűn minden megkörményező formájának. Ellen kell állnunk, ugyanis uralkodhatunk fölötte. *Hatalmunk* van felette.

Miért ne tennénk akkor, hogy elparancsoljuk, ha megkörményez a bűn? *Kitartással* fussuk meg az előttünk levő küzdőtért. Ebből kiolvasható, hogy Isten *nem egy sétakocsikázásra* hívott el minket, mert írja a *küzdőteret*. Azt írja, hogy kitartással kell ezt megfutni. Kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért.

Küzdőtérrel akkor beszélünk, ha valaki ellenünkre van, és ellenségként le akar minket söpörni onnan. Küzdenünk kell. Bent vagyunk egy *ringben*. Felhívja a figyelmünket, hogy fel

ne adjuk, *meg ne futamodjunk*, ki ne szaladjunk onnan, hanem *álljunk ellen* minden tehernek, ami ellenünk jönne és tegyünk félre mindenféle megkörményező bűnt, ami megkörményezne, és így fussuk meg az előttünk levő küzdőteret. Micsoda felhívás!

Azt hiszik a keresztények, amikor bejönnek Krisztus Testébe, hogy minden jó lesz most már. Ez is ilyen lesz, meg az is olyan lesz, meg minden csupa fényes és csillogó lesz. Igen, ez egy jó felhívás, amikor valakit hívunk, hogy gyere be Krisztus Testébe. És amikor bejön az illető, akkor lesznek *kihívások* – Jézus ezt nem titkolja –, amiben *meg tudunk állni*.

Az Ige tisztán írja, hogy van egy küzdőtér. A nagyobb van bennünk, a drága Szent Szellem van bennünk, és meg kell küzdenünk bizonyos utakat. Szembe kell állnunk bizonyos ellenséggel, és *győzelmeket* kell aratnunk a nagyobb által.

A 2-es vers elmondja, hogy miként tudjuk ezt minden alkalommal garantáltan sikeresen véghezvinni. Minden küzdelemből sikeresen tudunk kijönni. Itt így mondja, hogy mi a titka ennek. Kire kell néznünk? Nézzük meg.

ZSIDÓ 12,2.

2. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte lévő örömért keresztet szenvedett, nem tekintvén a gyalázatot, és az Isten királyi-székének jobbjára ült.

Vagyis elszenvette a keresztet. A *győzelem* és a *siker* titka minden egyes esetben, hogyha valakire *tekintünk*, aki Jézus. Ő a *hitünk fejedelme* és bevégezője, ha a *figyelmünk* rászegeződik. Nézni kell a hitnek fejedelmére. A figyelmünket oda kell *szegezni*. A tekintetünket csak rajta járathatjuk.

Nem nézhetünk semmiként arra, hogy milyen megtévesztés, *zavaró tényező*, megkörményező bűn és teher van. Ezekre nem szegezhetjük hosszan a figyelmünket, mert akkor *nem garantált* a siker. A Bővített fordítás nagyon-nagyon jól kibontja ezt. Amikor szeretnénk több világosságot, akkor megnézzük ezt a bővített változatot. Igen kiadós és összetett mondatok vannak benne.

ZSIDÓ 12,2. AMPLIFIED

2. Vegyétek le a szemeteket minden zavarásról/zaklatásról/, örlődésre okot adó/nyugtalanító helyzetről és tekintsetek Jézusra, aki a mi hitünk Vezetője/Vezérlője – elsődlegesen Ő hozta meg nekünk az ösztönzést a hívésre; és Ő a hitünk Bevégezője is (aki kíváncsi véget, érettséget és tökéletességet ad a mi hitünknek).

A sima fordítás csak azt mondja, hogy nézzetek Krisztusra. De itt, hogy nézvén a hit fejedelmére és bevégezőjére a *görögben* azt jelenti, hogy valamiről, amit addig néztél és tekintettél, *leveszed* a tekintetedet, *elfordulsz* és valami *másra szegezed* oda a figyelmedet.

Másra kezdesz figyelni, mint addig. Van benne egy *elfordulás*, hogy a figyelmem ezentúl nem azon lesz, amin volt. Helyette elfordulok, és valami *másra* kezdek figyelni. A magyar elintézi egy szóval, hogy *nézvén*.

Ezért a Bővített fordítás felhívja a figyelmünket, hogy *vegyétek le* a szemeteket minden zavarásról, zaklatásról, örlődésre okot adó nyugtalanító helyzetről. Vannak ilyenek az életünkben? Bősséggel lehet dicsekedni ezekkel. Azt mondja, hogy *vegyétek le* róla a szemeteket, és ne ezen járassátok a figyelmeteket.

Ne ezekről gondolkodjatok, ne ezeken töprengjete. Ha ezeket nézzük, akkor *ezeknek adunk életet*. Ugyanis belül élet van, és ezeket *erősítjük*, ezeket kezdjük hangsúlyozni az életben. Ezek kezdenek nagyobbodni az életünkben. Egyre nagyobb hatalmat vesznek felettünk, ahogy rájuk figyelünk.

Nagyon-nagyon fontos, hogy elkapjuk a tekintetünket, amikor ezt tesszük. Ne a problémáinkra tekintsünk. Mondja az Ige, hogy *vegyétek le* a szemeteket arról, amiket sorol itt. Minden zavarásról, zaklatásról, nyugtalanító helyzetről. És hova tekintsünk helyette? És *tekintsetek Jézusra*, aki a mi hitünk vezetője, vezérlője.

Elsődlegesen Ő hozta meg nekünk az ösztönzést a hívésre. Ő fog *buzdítani* arra, hogy fel ne add a hited, akármit látsz! Gyerünk tovább, csak higgyél, ne félj, csak higgy! Higgyél, meglesz neked, amiben hiszel, amit mondasz. Meglesz neked, Ő fog buzdítani, Ő végzi a buzdítást, ha *rá tekintesz*.

Ezért mondja, hogy *tekintsünk Jézusra*, a mi hitünk vezetőjére, vezérlőjére, elsődlegesen Ő hozta meg nekünk az ösztönzést a hívésre és Ő a hitünk bevezetője. Hatalmas dolog. Miért tekintünk Rá? Azért, mert *megragadja* a hitünket és *megcselekszi* azt. Ő a hitünk szerzője és bevezetője. Magunktól semmit nem tudnánk tenni.

Jézus azt mondta az Atyának, hogy *nálad nélkül* semmit nem cselekedhetem. Ha *Jézusra* ez igaz volt, akkor *ránk* mennyivel inkább igaznak kell lennie, hogy nála nélkül semmit nem cselekedhetünk. Ő pedig a *hitünk által* tudja megcselekedni ezt az ösztönzést a hívésre, hogy csak higgy. [A *bevezetője* szó a görögben jelenti még: beteljesítője, megvalósítója.]

Mit mondott Jairus, amikor a lánya haldoklott, és szaladt Jézushoz? És elmondta a *hit szavát*, hogy ha te jössz, és a kezed ráteszed, az én lányom életben marad. Pár perc eltelt és hozták a rossz hírt, hogy ne zaklasd már a Mestert, mert a te lányod meghalt. Jézus, aki a vér folyásos asszonnyal volt, ránézett, és azt mondta neki: *el ne fogadd* ezt a rossz hírt most.

Ha eddig *hittél*, és *szóltad* a hit szavát, kiejtetted azt, akkor most figyelj Jairus, ne félj, csak higgy! Azt mondta: ne félj, csak higgy! *Ne engedd*, hogy a *szemed elterelődjön* a hitedről, amit eddig tartottál.

Kimondtad a hit szavát. Ne félj, csak higgy, csak higgy és megtartatik a te leányod. Ne engedd a figyelmed a zavaró tényezőkre, a zaklatásokra, a hitetlen jelentésekre. Ne tekints rá, mondta neki Jézus. Ne engedd oda a szemed, csak higgy. *Rám tekints* és higgy! És ő megtartatik. Ez a *kulcs* – Jézusra tekinteni. Az Ige ezt foglalja itt össze nagyon jól.

Jézusra kell tekinteni, aki a hitünk ösztönzését végzi el. Az ösztönzést a hívésre Ő adja, ha te *rá tekintesz*, Ő mindig bátorítani fog, fel ne add a hitedet. Akármit látsz, fel ne add a hited, mert Ő a *hitünk bevezetője*. Ameddig a *hited* fenntartod és feltartod, és *Őrá nézel*, addig tud *cselekedni*. Ő mindenható, sőt természetfeletti, Ő meg tudja cselekedni, amiben te hiszel. Kíváncsú véget ad nekünk.

Így folytatja: Ő a hitünk bevezetője is, aki kíváncsú véget, érettséget, és tökéletességet ad a mi hitünknek. Miről szólnak ezek, amiken átmegyünk, a küzdőtérnek a dolgai? A *hitünk csillogóbb* lehessen. Ha nem adjuk föl, és a küzdőtéren *megálljuk* úgy a helyünket, hogy csak *Jézusra tekintünk*, akkor Ő fogja a hitünket tökéletesíteni, csillogóbbá tenni, és mindig *győzelemre* viszi a hitünket.

Vajon talál-e majd hitet a földön, ha visszajön? *Miért jön vissza* majd Jézus? Hogy nektek ezt a *csillogó hiteteket megtalálja* a szívetekben. A hited semmiért nem szabad feladni. Folytatja a Bővített fordítás: Ő a számára előre elkészített öröméért...

Nézd meg, min kellett neki végigmennie? Hogyan tudta megtenni, hogy azokon keresztülment? Megjelentetett neki. A számára előre elkészített *örömért*, hogy elnyeri tettéért a jutalmát, ezért elszenvedte, elviselte a keresztet. Megvetette és figyelmen kívül hagyta a gyalázatot és a szégyent.

Amikor éppen keresztül kell menned egy nem könnyű helyzeten, lesznek dolgok, amit ugyanúgy *figyelmen kívül* kell hagynod. Nem engedheted meg, hogy a figyelmedet abba az irányba elvigye az ellenség. Megveted, egyszerűen megveted azt a helyzetet. Nem tekintesz rá. A figyelmedet úgy *tereled*, hogy a nehézségeket figyelmen kívül hagyod, nem engeded, hogy a hitedet meglopja.

Persze vannak azok és ott vannak, de a hitednek *fölötte* kell uralkodnia. Ezt jelenti, hogy azt megveted. Az engem nem befolyásolhat a döntéseimben. Az nem szólhat hozzám, hogy látod, az sem fog sikerülni! Látod, az sem! Isten már megint elhagyott. Hol van a te Istened? Ezeket a hangokat meg kell *vetni*. Nem kell rájuk figyelni.

A hitedet fölé kell helyezni és megkoronázni. Jézus Krisztus, a te hited szerzője és bevégzője a kezébe veszi a te *hitedet* és *megcselekszi* azt. Jézus pont ezt tette. Figyelmen kívül hagyta a gyalázatot és a szégyent. Mi lett volna, ha azzal törődik és nem az előtte levő öröme tekint? Nekünk Ő *példa* ebben.

Ha tudjuk, hogy éppen nehézségek árán, de keresztül kell mennünk valamin, akkor mire tekintünk? Mire engeded a figyelmedet hathatósan, hosszútávon? Mire figyelmezel? A nehézségekre, vagy a hited szerzőjére és bevégzőjére? Jézus *kitartásának* – hogy ezeket figyelmen kívül hagyta, és nem tekintette – tudod, mi lett a vége? A mondat végén írja: Most az Isten trónjának a *jobbára ültetett*. Oda felmagasztaltattott.

Egy felmagasztalás lesz a vége. Felmagasztaltattott az által, hogy arra tekintett, hogyha ezen végigmegyek, akkor lesz öröm és jutalom, a hitemnek *gyümölcse* lesz. Igaz, hogy küzdőtérben vagyok, de ha a hitem szerzőjére és *bevégzőjére tekintek*, akkor jutalom, öröm, *korona* lesz a vége. A megigazultak sokaságának koronája kerül a fejemre. A dicsőségek koronája kerül a fejemre.

Jézus maga készíti ezt a *koronát*, ékkövekkel lesz tele. Nem tekinthetek máshova. Az elnyert *jutalomra* kell tekintenem, és ez *ad erőt*, hogy végig tudjak menni bizonyos helyzeteken. Tanulságos ez, és mivel Jézusnak magának is meg kellett *határozni*, hogy mi az, amire engedi a figyelmét, mi az, amire odafigyel, és mi az, amit megtagad. És helyette *tekintett* a mennyei Atyára és tekintett az öröme, jutalomra. Így tudott végigmenni a megpróbáltatásokon.

A tanítványok is beleestek abba a hibába nem egyszer, hogy a szemüket olykor-olykor levették a lényegről, és helyette hagyták, hogy a figyelmüket más irányba terelje az ellenség, vagy a körülmények. Egy esetet megnézünk erről, mert tanulságos lesz. Ők is emberből voltak és mi is. Így aztán az ő példájukból sokat tanulhatunk. Jézus ki is igazította őket.

Egy ilyen történetet szeretnék veletek megnézni, hogy a *hitünk szerzőjére* és *bevégzőjére tekintve* tudunk csak ebben a *küzdőtérben megállni*. Minden más esetben pedig, ha hagyjuk, hogy a figyelmünket eltereljék jelentéktelen dolgok, események, körülmények, akkor nincs meg az az erő a birtokunkban, hogy keresztül tudjunk menni nehéz helyzeteken.

Jézusnak volt egy beszélgetése, egy beszéde **Péterrel**, a feltámadását követően. Ugyanis Jézusnak Péterrel egy bizonyos dolgot tisztáznia kellett. Péter ugyanis háromszor tagadta meg

Jézust, amikor a főpap udvarában kérdezte tőle a szolgálólány, hogy te is azok közül való vagy? Péter minden egyes esetben azt válaszolta, hogy nem is ismerem. Semmi közöm hozzá. Soha nem láttam ezt az embert.

Megtagadta a drága Jézust, mert a félelmekre tekintett. A félelmeire tekintett látva, hogy milyen kínzások és milyen sors vár Jézusra. Nem akart azzal közösséget vállalni, helyette megtagadta Jézust háromszor. Jézus, miután föltámadt a halálból, amikor harmadszor jelenik meg a tanítványoknak, akkor Péterrel van egy kis beszélgetése.

Ugyanis Péter szívét csak nyomta, hogy megtagadta az Urat. Hogy ne legyen kárhoztatás a szívében, és hogy eltöröltsenek Péternek ezek a szavai, Jézus háromszor kérdezi meg tőle, hogy Simon, Jónának fia, *szeretsz-e* engem? Háromszor kérdezi meg tőle. És tudjátok, hogy amikor Jézus ezt kérdezi, akkor ez *megszólal* a szívünkben, és valahogy kivesszük ebből, hogy Jézus szereti, amikor azt mondjuk, hogy igen Uram, *szeretlek* téged.

Ha nem lett volna fontos Jézusnak, hogy hallja ezt Péter szájából, akkor nem kérdezi meg. Ezért minket fel kell bátorítania minden körülmény felett, hogy *naponta* többször álljunk meg akár egy-egy pillanatra és mondjuk azt, hogy Uram, én *szeretlek* téged. Ezen meg fog *nyugodni* a szíved.

Amikor ezt kimondod, akkor egy olyan *olaj* fog áradni a közösségedre, a te szíved és az Úr szíve között, ami amúgy nem jön elő. Amikor kimondod, hogy Uram, én *szeretlek* téged. Minden körülmény ellenére, amin csak át kell most mennem, én rád tekintek, a hitem szerzőjére és bevégezőjére. Mert tudom, hogy *kisegítesz* minden bajból annak ellenére, hogy még nem látom azt, hogy ennek hogyan lesz a vége, miként lesz a megoldás, mi lesz, és hogyan lesz?

Jönnek a zaklató gondolatok, jönnek a nehézségek, jönnek a rossz hírek. Én *kijelentem*, hogy én *szeretlek* téged. Ennek *hatalmas ereje* van. Jézus ezt provokálta ki Pétertől, ha szabad ezt mondanom.

Háromszor tette föl neki a kérdést, hogy Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Jézus nem ismerte volna Péter szívét? Jézus pontosan belelát a szívekbe. Mégis kellett, hogy hallja ezt Péter szájából. Te tudod, Uram, hogy én *szeretlek* téged. Minden alkalommal ez volt a válasz.

De Jézusnak az nem elég, hogy Ő tudja. *Hallania* kell a szánkból. Hallania kell a szánkból, hogy Uram, én *szeretlek* téged minden nehézség ellenére. Minden gonosz terv ellenére, amit az ellenség készített ellenem, én *szeretlek* téged, és csak rád tekintek.

Nem számít, mit mondott a másik, nem számít, mit tett az illető, mindenkinek megbocsátottam. Csak *rád tekintek*, és én *szeretlek* téged. Ha csak ezt *gyakorlod* naponta a keresztény együtt járásodban az Úrral, hatalmasan fog *növekedni* a közösséged Vele. Ez olyan egyszerű dolog.

Ez nem egy imádság, ez nem az, hogy kérek valamit. Hogy kérlek, add meg, miért nem jött még, mikor jön már? Szó nincs ezekről! A *közösségben* azt kell kijelenteni, hogy Uram, én *szeretlek* téged. Mindennek ellenére. Ami látható most, ami ellenem van, a nyomorgatások, a szorongatások, a gonosz szavak, a gonosz kritikák, az ellenség nyilai.

Mindennek ellenére, Uram, nekem ez a *legdrágább* itt belül a szívemben. Én *szeretlek* téged. Ezt kell *gondoznod* a szívedben és minden nagy gyorsasággal *jobbra* fog fordulni. Meglátod. Tedd meg, cselekedd meg ezt az igen egyszerű dolgot. Péter is ezt tette. Megvallotta háromszor Jézusnak, hogy te tudod, Uram, én *szeretlek* téged.

Ezzel ez a beszélgetés lezajlott, Jézus *megnyugodott*, és elkezdte mondani Péternek, hogy milyen jövőendő vár rá. Elkezdte neki kijelenteni, hogy mit is hoz majd a jövőendő a számára. Innen szeretném olvasni az Írást. Az Úr szájában mindig ott az igazság. Ha te kijelented, hogy mennyire *szereted* Őt, akkor Ő is fog arra *mondani* valamit. Ebben az esetben az történt, hogy Jézus elkezdte kijelenteni Péternek a jövőendőt.

Ez is igei, mert a Szent Szellemet elküldte a számunkra, hogy *megjelentse* nekünk azokat, amit tudnunk kell abból. A *jövőendőt*. Szoktam mondani, hogy ne tölem tudakozzatok, tudakozzatok a Szent Szellemről, az a biztos forrás! Ő megjelenti a jövőendőt. Ez az egyik szolgálata a Szent Szellemnek. Amit tudnod kell, azt tőle el fogod tudni venni, ez garantált. Azt mondja Jézus a következő versben:

JÁNOS 21,18–22.

18. Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb voltál, felövezéd magadat, és oda mentél, ahova akartál; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarsz.

Milyen jó világ az, gondolja az ember, amikor oda megy, ahova akar. Meg is üti a bokáját néha itt, ott meg amott. Jézus mondja, hogy veled is így volt. Fiatalabb voltál, oda mentél, ahova csak akartál. De mikor megöregszel, kinyújtod a te kezedet, és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarsz. Ez a *test* és a *szellem* harca. Hogy a test szeretne elmenni ide meg oda meg amoda, ezt tenni meg azt tenni.

Azt mondja az Úr, hogy a *Szellem* azt szeretné, ha *felövezne* téged hatalommal, erővel, és mondjuk, Ninivében hirdeted az Igét, ahova nem akart Jónás menni. Ki is kötött a cethal gyomrában. Megéri az Úrra figyelni és megéri az engedelmesség. Ha más övez fel téged, mondja Jézus, akkor oda mész, ahova nem akarsz. Ez egy tiszta beszéd. Lesznek olyan dolgok, Péter, amik megtörténnek veled, de nem a te akaratodban lesznek.

19. Ezt pedig azért monda, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt mondván, szóla néki: Kövess engem!

Addig, amíg *rám tekintesz* és *követsz engem*, minden *rendben* lesz. Még ebben a kínos halálban is te megdicsőítesz engem. Bár te nem úgy akarsz, de úgy lesz. Mert te engem fogsz követni. Kövess engem! Ez egy hatalmas kijelentése volt az Úrnak Péter felé. Nézzük meg a következő mondatban, mit szól hozzánk az Írás.

20. Péter pedig megfordulván, látja, hogy követi az a tanítvány, akit szeret vala Jézus, ki nyugodott is ama vacsora közben az Ő kebelén és monda: Uram! Ki az, aki elárul téged?

Eddig Jézussal volt a beszéd. Eddig Jézus szemébe nézhetett. Gyönyörű szeretet áradt Jézus szeméből. Jézus gyönyörű tekintetét nézhette. Jézus arcát nézhette, a szeretetében volt benne, miközben Jézus beszélt vele. Ebben az óvó, féltő szeretetben volt benne Péter. Egy párbeszéd folyt közöttük.

Tudjátok, ha meglátjátok Jézust, az olyan, hogy nem tudjátok levanni a tekinteteket róla. Ő lenyűgöző szépségű. Az ember lehelete, a lélegzete eláll attól, hogy megpillantja Jézust, Ő annyira gyönyörűséges. Ebből a közösségből Péter fogja magát és megfordult.

Ezt tudjátok miért tette? Megfordult és látta, hogy követi az a tanítvány, *akit szeret* vala Jézus. Amikor ezt olvassuk, akkor mindig *Jánosról* van szó. Nem azt mondta, hogy János, hanem az a tanítvány, akit Jézus nagyon szeret. Tehát Péter megfordul, és rátekint Jánosra.

JÁNOS 21,21–22.

21. Ezt látván Péter, monda Jézusnak: Uram, ez pedig mint lészen?

Mi történt itt? Fogta magát Péter, *kivonta* magát abból a közösségből. Lehet, hogy Jézus még mást is mondott volna neki. Ez csak egy gondolat volt, hogy így lesz a halálod, és lehet, hogy Jézus még folytatta volna, és benne lett volna a beszélgetésben, vagy kérdezhetett volna.

Egy gyönyörű közösség volt köztük. Erre Péter fogja magát, megfordul és látja, hogy ki van a háta mögött. Látod az ellenség *figyelemelterelését*? Ez pedig itt, mögöttem – a nagy szeretet megszólalt –, *ezzel* mi lészen? Azt mondja, hogy jó, hogy nekem ez lesz, de itt ez a kis kedvenc, vele mindig kedveltél. Ő volt az, aki a fejét a kebeledre boríthatta a vacsoránál. Ő volt mindig a kedvenc. Ő bezzeg nem így fog meghalni, mi? Ezt mondja itt. Ezzel mint lészen?

Látjátok, hogy mit tévesztünk, amikor *levesszük* a figyelmünket Jézusról? Egy gyönyörű közösségből jött ki azért, mert őt jobban érdekelte, hogy mi lesz a másikkal? Azzal a kis kedvencel. Mert irigykedünk. Vele mi lesz? Na, nézd meg, mit válaszol neki Jézus!

22. Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!

Ennek 2000 éve lassan. *Mi közöd hozzá?* Ezek azért nagyon pusztá, csupasz szavak Jézus szájából. Nem? Azt mondja, hogy figyelj ide, mi közöd hozzá, hogy mi lesz a másikkal? Miért foglalkozol te azzal? *Te kövess engem!*

Óriási bölcsesség van ebben, hogy mi Jézust kövessük, mert Ő nekünk *kijelenti* a mi részünket. Ha ebben a *közösségben* megtanulunk vele szavak nélkül beszélgetni és az Ő *közléseit elvenni*, akkor mi előbbre vagyunk, mert a mi részünket be tudjuk tölteni. Ugyanis Istennek minden teremtményére az új teremtés testében megvan az Ő *terve* és szándéka.

Álmai vannak az Úrnak felőled, hogy mit szeretne megvalósítani veled. Álmai vannak az Úrnak mindannyiunkkal és miközben mi nem az Úrra figyelünk, és ezeket nem vesszük el, hanem azon tépelődünk, hogy mi lesz a másikkal, nem tudjuk ezeket megjárni és nem tudjuk ezt a küzdőteret megfutni.

Csodálkozunk, hogy beleesünk mindenféle bajokba, miközben más dolgán tépelődünk, hogy vele mi lesz. Jézus erre azt mondja, hogy mi közöd hozzá? *Te kövess engem!* Én vagyok az, akire nézned kell.

Hogyan kezdtük ma a Zsidó 12-ben? Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégzőjére, Jézusra. *Órá nézz* úgy, hogy elfordulsz minden mástól. Nagyon óva intelek benneteket attól, hogy a figyelmeteket rá merjétek szegezni arra, hogy a másikkal vajon miért kivételezik az Úr? Vele miért nem történnek azok a dolgok, amik velem?

Elkezdünk berzenkedni és elkezdünk gondolkodni, és ezzel az Úr igazságosságát is megkérdőjelezzük. Az *közte* és az *Úr* között zajlik majd. Az Úr az igazságos ítélőbíró. Neked egy dolgod van, hogy megbocsáss a másiknak, engedd el a bántásait, ha esetleg megbántott és az Úrra tekints. Onnan jön, hogy mit kell tenned.

Onnan jön a te szent hited bevégzése. Ő a bevégzője a hitednek. Ha nem rá tekintesz és elengeded a hitedet, hogyan fogsz előbbre jutni az életben? Óriási tanulság ez ebből. *Te kövess engem!* Neked is ugyanezt mondaná.

Elkezdesz *másra* figyelni, elkezdesz a hiteddel egy másik irányt pásztázni, ahonnan nem születik több hited. Jézus azt fogja mondani: *te kövess engem, rám* figyelj, tőlem jön a *vezetésed!* Hozsanna legyen a magasságban! Ámen.

Nagyon nagy tanulság ez, és kívánom, hogy Jézus úgy igazítson ki benneteket, hogy ezt meghalljátok, ha ebben a hibában benne lennétek. Hiszem, hogy mind tökéletesek vagytok, de nekem akkor is szól ez a prédikáció, mert én magam is bele szoktam esni ebbe a hibába, hogy elhagyom a hitem. Egy kicsit kószálok jobbra vagy balra.

Jézus ilyenkor *figyelmeztet*, hogy engem kövess! Ide figyelj! Én vagyok a hited szerzője és bevégezője. Ne a másokra tekint, hogy vele mi lesz. Az majd az én részem lesz, mert én vagyok az ő hitének is a szerzője és bevégezője. Nálam pedig ott a kegyelem minden teremtményemhez.

A *figyelemelterelés* egy nagyon szeretett fegyvere az ellenségnek, ezért most meg fogjuk dorgálni közösen. Itt vagyunk, és hatalmunk van, és megértettük most ennek az üzenetnek ezt a részét. Ezért most hatalmat fogunk venni a Jézus Krisztus szent nevében, hogy ez az életünkben többé nem történhet meg.

Az ellenség figyelemeltereléseit most megdorgáljuk, ugyanis az a célja, hogy ne jussunk be a végcélba. Hogy a küzdőtéren levegyük a figyelmünket Jézusról, aki megmutatná, hogy mikor kell egy jobbegyenes, vagy mikor mit és hogyan tegyünk. Helyette eltereli a figyelmünket valami ostobasággal. Nem tudunk így az Igére figyelni.

Hatalmat veszünk az ellenségen, és megdorgáljuk őt! A *figyelemeltereléssel* nem jöhet az életünkbe többet, mert rajta kaptatott, és uralmat vettünk felette! Sokszor előfordul, hogy újra és újra ugyanazon a dolgon gondolkodunk, aggodalmaskodunk, ez pedig nem visz előbbre minket.

Ésaiás könyvében található egy olyan történet, amelyből megérthetjük, hogy Isten miként *fordítja el* a figyelmünket azokról a dolgokról, amiken már *nem tudunk változtatni*. Felesleges időt fecsérelni a *múltbeli* eseményekre és történésekre, mert azokkal kapcsolatban az *élő hitünket* már *nem tudjuk használni*! Például egy haláleset könnyen *elterelheti* a figyelmünket az Úr vezetéséről, és az Ő kegyelme kell ahhoz, hogy az ember *túl tudjon lépni* a mélyponton.

ÉSAIÁS 6,1.

1. Amely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett széken, és palástja betölté a templomot;

Ésaiás látása: meghalt a király, a nép pedig bizonyára kesergett, hiszen ilyenkor az ember gyászol, szomorú, hiányolja azt, aki elment, és tudja, hogy veszteség érte. Az Úr kegyelemből azt cselekedte, hogy a próféta figyelmét erről a halálesetről a dicsőséges *magasságba* emelte fel. Az Úr *elterelte* Ésaiás a *figyelmét* erről a nehéz helyzetről. Azt mondta neki: „Ne Uzziás királyon töprengj – mert halálán már nem lehet változtatni –, hanem tekints a magasságokba, a láthatatlanokba, ahol megláthatod az én dicsőségem!” És meglátta az Urat! Egy olyan elragadó látást kapott Istentől – az Ő kegyelméből –, hogy többé nem gondolkodott az Uzziás király halálán. Ez hatalmas cselekedete az Úrnak!

Ha **Jézusra figyelmezel**, akkor Ő lesz olyan kegyelmes hozzád is, hogy a múltbeli történésekről – melyekkel már nem lenne szabad sokat időznöd, egyszerűen azért, mert nem visz téged előbbre – el fogja terelni a figyelmedet az *Ő dicsőségére*. Megmutatja neked a fenti birodalmát!

Ugye azt mondja nekünk az Ige a kolossebeliekhez írt levélben, hogy ha már egyszer *feltámadtatok* a Krisztussal, akkor az *oda felvalókkal* törődjete – Krisztussal az Istennek jobbján –, és ne a földiekkel! A földiekkel nem szabad túl sokat foglalkoznunk, mert nem visznek előbbre!

[Az *indíték* meghatározó! Helytelen a múlton rágódni, de helyes a motivációd, ha azért tekintesz vissza, mert a hátad mögött levő dolgokat át akarod adni Jézusnak, vagy másokat megerősítő bizonyossággal és hálaadással magasztalod az Urat.]

Az odafelvalókra kell *szegeznünk* a figyelmünket, mert ott ül hitünk szerzője és bevégzője: Jézus Krisztus, az Uraknak Ura! Ő fogja *előrelendíteni* az ügyeidet, ha a *hitedet együtt munkálsz* Ővele, Ő pedig megragadja azt. Amiben *hiszel*, azt Ő mindig *megcselekszi*!

Nagyon figyelniünk kell arra, hogy hova *sodródni* el a gondolataink, mert ha ezt nem tesszük meg, könnyen útvesztőkbe juthatunk. Ne vedd le a tekintetedet Jézusról és az odafelvalókról! Mindig így kellene hozzáállnunk a dolgokhoz: „Uram, Te *mit gondolsz* erről? Uram, Te *mit cselekszel* az én helyemben?” Így egész nap közösségben lehetünk Vele!

Gondoljuk most végig a következőt! Péter – amikor meglátta Jézust, aki a vízen közeledett hozzá – azt mondta: „Uram, ha te vagy az, akkor parancsold meg, hogy hozzád menjek!” És Péter elkezdett a *vízen járni*, de csak addig volt erre képes, *amíg Jézusra tekintett*! Miután meglátta maga körül a háborgó tengert – tehát *levette a szemét* Jézusról, és a hullámokra tekintett –, elkezdett *süllyedni*, de Jézus kíségette.

Tudjátok, hogy Jézus jelenlétében még soha senki sem halt meg? A Bibliában egyetlen helyen sem olvasod, hogy bárki is meghalt volna Jézus társaságában. Jézus tehát ösztönösen kinyúlt Péterért, és *kimentette* őt a bajból. Amíg Péter a szemét *Jézusra* vetette, addig tudott járni a vízen, amikor pedig *levette* a szemét Róla, akkor elkezdődtek a bajok!

Nagyon nagy tanulság ez! Nekünk is *Jézusra* kell tekintenünk! Számított volna az, hogy csendes lett volna a tenger? Nem! Ha nyugodt lett volna a tenger, akkor is természetfeletti lett volna, amit tett! Látjátok ezt? Péter a *figyelemelterelés* miatt került olyan helyzetbe, hogy *elvesztette* a természetfeletti erejét, és elkezdett süllyedni.

Szemeinket *állandóan Jézusra* kell szegeznünk! Ő az egyetlen, aki képes *kimenteni* minden bajból. Nem érdemes másra tekinteni, hiszen az Úr Jézustól van mindenünk! Csak Őrá kell tekinteni! Ő az, aki ki fog hozni téged a bajokból, ha megtanulod a szemedet Őrá fordítani, minden másról pedig levenni. El kell fordulni a bajoktól! Nem éri meg azokra figyelmeznünk!

Ha a szemedet a *problémákra* szegezed, akkor azoknak *adsz életet*! Amikor Péter megijedt a hullámoktól, akkor kezdett el süllyedni! Vagyis, amitől félünk, afölött nem tudunk hatalmat venni! Ha a félelem a hatalmába kerít, akkor nincs elég hitünk, mert vagy *félelem*, vagy *hit* van bennünk egy dologgal kapcsolatban. Ezért a *félelmet* ki kell *irtani* az életünkéből! Ha csak a félelem legkisebb gondolata kísért is meg, azt is abban a pillanatban el kell kergetni magadtól!

A mi Urunk *hatalmas* mindenek felett! Ő irgalmas és kegyelmes! Megígérte, hogy *megsegít*, ezért nincsen semmi, amitől félünk kellene ebben a világban. Az emberek nagy része fél valamitől. Nagyon fontos *ellenállni* annak, hogy *mások félelmei* ránk ragadjanak! Ezért kell olyan hívő közegben lennünk, ahol az embereket nem a félelmeik vezetik, hanem a *hit veszi körbe* őket.

Ha legalább ketten *összekapcsoljuk* a hitünket, akkor erősebbek vagyunk itt a földön. Gondoljátok végig! Ha mi mindannyian – akik a gyülekezetben vagyunk – összekapcsoljuk a hitünket, akkor az *hatalmas erővel* bír! Élnünk kell ezzel a lehetőséggel! Ezért mondja az Úr, hogy a *gyülekezetbe járás* nagyon fontos, mert egymás között *hit vesz körbe* minket.

„Ne félj, csak higgy!” Jézus szavai ezek. Sok helyzet adódhat a mindennapokban, ami félelmet kelthet benned. Tudnod kell, hogy az *első gondolatod* vagy szavad – amit akkor kiejtesz – *vesz uralmat* a helyzet felett. Utána már teheted sorban a megvallásaidat, ha az elsőt kimondtad és az nem az volt, ami kellett volna, akkor nincs mivel az Úrnak, és az Úr angyalainak dolgozniuk.

Nagyon fontos, hogy rossz hírek hallatán is az legyen az első dolgod, hogy *hitben szólalj* meg! Vegyél hatalmat a félelmen, és parancsold meg neki, hogy távozzon! Jelentsd ki, ami *meg van írva* az Igében!

Egy erős bizakodással kell lennünk afelől, hogy a mi dolgaink *csak jóra* fordulhatnak! Akármilyen helyzetben vagyunk jelenleg, az csak jóra fordulhat, mert akik az *Urat szeretik*, azoknak *minden a javukra* van!

ZAKARIÁS 9,11–12.

11. Sőt a veled való szövetségnek vééréért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból, amelyben nincs víz.

Isten egy **szövetségre** és annak a vérére hivatkozik. „A szövetség vérére tekintek, ezért kihozom a foglyokat; elrendezem, jobbra fordítom a dolgokat! Szabaddá lesznek azok, akik el vannak zárva olyan verembe, ahol nincs víz. Kihozom onnan őket!” Miért cselekszi ezt az Úr? A veled való szövetségnek vééréért!

Szoktál-e hivatkozni a *szövetség véérére*? Amikor a szövetség vérére hivatkozol, abban a pillanatban elkezd *munkálkodni* az egész szellemi birodalom az érdekedben! Nagyon fontos, hogy a *szent vérrel* be legyünk *takarva* nap mint nap!

Ha te *sokat veszel* a vérből az életedre, akkor Isten *magasra* fogja emelni azt! Nagyon fontos a Szent Vérré *hivatkozni*, ha bajok és megoldatlan helyzetek jönnek. Jelentsd ki: „Atyám! A Veled való szövetségnek vééréért kijelentem, hogy ez a dolog *győzelemre* fordul!”

12. Térjetek vissza az erősséghez, reménységnek foglyai! Ma is azt hirdetem néktek: kétszeresen megfizetek néked!

Ez a fenti igevers kijelenti neked, hogy azok fognak *megszabadulni* – akik a reménységet úgy *ölelték magukhoz*, mintha a reménységnek börtönébe lettek volna zárva –, akik minden helyzetben *reménységben* maradnak.

Mit jelent az, ha fogoly vagy? Azt, hogy nem tudsz kiszabadulni. Te a jó reménységedet fel nem adhatod semmiért! Te a *reménységnek* a foglya vagy! Ezt írja itt az Ige, ugye? Nem szabad elengedni az *erős bizodalmat*!

A *bibliai reménység* nem olyan, hogy „majd csak jobbra fordul a helyzet...”, így csak a világ reménykedik! A bibliai reménység *erős*: a reménylett dolgaink valósága, vagyis a hitünk! A *hit* a reménylett dolgaink valósága. Ha elengedjük a reménységünket, akkor a hitnek nincs mivel dolgoznia!

A hit egy *szellemi erő*. A reménylett dolgaink közé tartozhat például az, hogy meggyógyulunk, fizetésemelést kapunk, vagy, hogy rendeződnek a körülményeink. Ezek a reménységeink. A hit a *reménylett dolgainkat* hozza valóságba. Ha nincsenek reménylett dolgaink, akkor a hitünknek – legyen bármilyen nagy is – nincs min munkálkodnia.

Azt írja az Ige, hogy a *reménységnek foglyait* tudja kiszabadítani Isten; azokat, akik bezárták magukat a reménységükbe, és onnan semmi ki nem tudja őket mozdítani. Az Úr

maga a mi jó reménységünk, és minden, amit értünk tett. Jöhetnek hullámok erről is, arról is, nem tudnak elsodorni, mert a *lelkem lehorgonyozott* Krisztusnál!

Vigyázzatok a reménységetekre! Ne engedjétek semmiféle látható körülménynek, hogy elvegye tőletek! Jézus nem titkolja előlünk, hogy a *küzdőtérben* kell megvívunk a harcainkat, de a *jó reménység* által tud a *hitünk munkálkodni*! Van-e jó reménységed?

Gondold végig, mit remélsz a jövő évtől! Ha azt mondod, hogy nem hiszed, hogy bármi jót hozna, akkor min fog dolgozni a hited? Írjuk fel egy tiszta, új lapra, hogy mit várunk el az Úr Jézus közösségében a következő hónaptól, félévtől, évtől! Ezek a te reménységeid, amiket *kitűzöl*, hogy a *hited végrehajtsa*. Válj a *reménységed foglyává*, s ki ne gyere onnan, Jézus nevében!

A *jó reménység foglyai* vagyunk tehát, a jó reménységünk pedig *Jézus Krisztus*! Nem ingunk meg soha, mert a mi *erősségünk* Jézus Krisztus! Szögezzük ezt le magunkban! Nincs olyan körülmény, ami le tud téged győzni! Neked *szilárdan* kell állni, mert a lábad *kősziklára* helyzetetett az Úr Jézus által!

Továbbra is az a mai mottónk, hogy „tekintvén a hitnek szerzőjére és bevégezőjére”. *Csak Rá* szabad tekintenünk, és akkor van *előrehaladásunk*, akkor vagyunk sikeresek! Nézzük meg, mit mond erről a Szentírás!

JÁNOS 3,14.

14. És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie.

Ez az Ige egy, a Mózes 4. könyvében található történetre utal: a nép megint elégedetlen lett, mert kerülniük kellett az ellenség miatt és elfáradtak. A zsidók elkezdtek *panaszkodni Mózes* ellen és elégedetlenkedni, ami miatt az Úr olyan haragra gerjedt, hogy [ítéletként] tüzes kígyókat bocsájtott rájuk, amik elkezdtek mardosni őket, és sokan meghaltak.

E büntetés miatt a nép rájött, hogy vétkezett, és mentek Mózeshez, mondván: „Vétkeztünk az Úr ellen és ellened. Menj, és imádkozz az Úrhoz érettünk, hogy vegye el ezt a csapást rólunk!” (4Móz. 21,4–9)

Mózes imádkozott, és az Úr azt mondta, hogy megszabadítja a népet. Meghagyta Mózesnek, hogy vegyen egy póznát, arra tegyen fel egy rézkígyót, és azt emelje fel a magasba. „Aki erre a kígyóra tekint, még ha megmaratatott is, megtartatik.”

Miért *emelünk fel* valamit? Azért, hogy mindenki *jól láthassa*. Miért éppen kígyót kellett feltenni Mózesnek arra a póznára? Ez *Jézus előképe* volt, aki *bűnné lett* érettünk. Az ellenség *kígyó képében* jött Ádámhoz és Évához, és ilyen alakban kísértette meg őket. Isten azt mondta, hogy elküldi Jézus Krisztust – aki elveszi a világ bűneit –, és aki *rátékint*, az *megtartatik* a világ minden marásától.

Azt írja tehát a János 3,14, hogy úgy kell felemeltetnie az ember Fiának, ahogy Mózes felemelte a kígyót a pusztában. Miért van *felemelve Jézus*? Azért, hogy mindenki *jól láthassa*! Ott függött a kereszten ég és föld között. Isten felemelte Őt, hogy mi jól láthassuk. Azért volt így, hogy mindannyian *Jézusra tekintsünk*, és ne a gondjainkra!

Ne arra tekintsünk, hogy mi az, ami éppen hiányzik az életünkben! Panaszkodni igen könnyű, hiszen mindig lehet találni valamit, amin kesereghetünk. Jézusnak fel kellett emeltetni, hogy mindenki láthassa Őt. Aki Őrá tekint, az megtartatik. Látod-e Őt magad előtt? Mindig Tőle jön a *megoldás*, és Tőle ébred fel a *hited*!

Tőle jön minden, és ennek a *szemed előtt* kell lennie mindenkor! Ő szenvedett, bűnhődött, majd felemeltetett, hogy mindenki láthassa. Ha rátekintünk, akkor megtartatunk! A figyelemelterelés többé nem létezik az életünkben, *csak Jézusra* tekintünk!

Abrahám és Sára életében is sok megpróbáltatás volt. Egész idős korukig nem született gyermekük, és nagyon meg voltak ebben próbálva mindaddig, amíg Isten meg nem jelent és azt nem mondta, hogy „*Adok nektek magot*, és ebben a magban áldatnak meg a földnek minden nemzetségei! Úgy megsokasítom a te magodat, mint az égnek csillagait!”.

Ábrahám elkezdte számolni a csillagokat, de nem jutott a dolog végére. Be kellett látnia, hogy Isten valami igazán *hatalmas bőséggel* fogja előhozni az ő magját, de még sokáig nem született meg a mag. Vártak. Esztendők múltak el, de még mindig nem született meg az ígért gyermek. (1Móz. 15,3–6)

Egy idő után Sára úgy gondolta, hogy be kell segíteniük Istennek. Az Úr ígérte ugyan a gyermeket, de már biztos elfeledkezett róluk, és ezért ki kell találniuk valamit. „Itt van a szolgáló leányom – mondta Sára –, majd tőle lesz nekünk gyermekünk!” Ábrahám engedelmeskedett Sárának, és gyermeke született a szolgáló leánytól, Hágártól: megszületett Ismael.

Amikor azonban Sára meglátta, hogy Hágár teherbe esett, akkor úgy gondolta, hogy ez a gyermek az ő szégyene lesz, és elüldözte a lányt. Amikor *testben* akarunk valamit megcselekedni – mert nem tudunk már *tovább várni* Istenre –, mindig *bajba kerülünk*, és még szégyenünk is lehet belőle!

Tehát Sára elüldözte Hágárt a háztól, mert nem bírta nézni, hogy a lány megáldatott, neki meg nincs meg az ígért mag. Hágár elment a pusztaságba, és leült egy forrásnál. Képzeljétek el, milyen nehéz helyzetben volt.

Terhesen, nem tudva, hogy honnan lesz az ellátása, vagy, hogy mit csinál majd a gyermekkel, ha az megszületik, teljesen magára volt hagyatva. Egy igazán szörnyűséges, reménytelen helyzet az, amiben volt. Olvassuk el, hogy ezek után Isten mit cselekedett.

Nincs olyan helyzet, amit Isten ne látna, és amiben ne cselekedne valamit az érdekünkben! Isten Hágár segítségére sietett: egy angyal jelent meg neki, aki átadta az Úr üzenetét, miszerint menjen vissza Sárához, és alázza meg magát, mert ott jó helye lesz. Ekkor a lány egy kijelentést kap Isten személyéről, és ad Neki egy új nevet.

1MÓZES 16,13.

13. Nevezé Hágár az Úrnak (Jehova) nevét, aki ővele szólott: Te vagy az Isten (El), aki lát. Mert monda: Avagy nem e helyen láthattam-é én is azt, aki engem látott?

Addig úgy gondolta Hágár, hogy róla most már senki sem visel gondot, neki nincs többé reménysége. Nem látta, hol van a megoldás. De megjelent az angyal Isten üzenetével, amire Hágár megértette, hogy van egy Istene, aki pontosan *látja*, hogy milyen helyzetben van, és mi az, ami nyomasztja őt, és aki pontosan tudja, hogy *mi a megoldás* a problémájára.

A lány egy hatalmas kijelentést kapott arról, hogy nem kell elcsüggednie, mert *Isten látja* őt és az ő helyzetét. Abban az időben még nem volt Szent Szellem, nem volt újjászületés. Isten egyszerűen az elhagyatottság legmélyéről *emelte fel* őt. Kapott egy *kijelentést* arról, hogy van egy Isten, aki *látja* őt, aki *gondját viseli*, és aki nem hagyja el.

Látjátok, miért mondja az újszövetség, hogy „*nézzén a hitnek szerzőjére és bevégezőjére*”? Mert ha *Őrá tekintesz*, akkor fogod tudni *elvenni* a megoldásokat, amik Nála vannak

elkészítve. Amíg a problémáinkon töprengünk – és azon gyötrődünk, hogy azokból nincs kiút –, addig nem jön hozzánk a megoldás. Ő mindig lát minket, és azt szeretné, ha át tudná *adni* nekünk a megoldásokat.

Ez volt Hágár kijelentése: Isten *látja* őt, és *gondot visel* róla. Visszament az asszonyához, és dicsőségesre fordult a történet. Ehhez csak annyit kellett tennie, hogy alázatosan *belássa*: Isten látja őt, és ismeri az ő helyzetét. Az Úr *nem feledkezett el* sem Hágárról, sem az ígért gyermekéről – aki végül nem a lánytól született.

Elmondom nektek **Dávid** sikerének titkát. Tizenhét évesen volt annyi *bátorsága*, hogy kiálljon harcolni, és legyőzze Góliátot. Már ahhoz is nagy bátorságra lehetett szükség, hogy odaálljon Saul király elé, és kijelentse, hogy majd ő elbánik az óriással. Mindig is nagyon foglalkoztatott engem, hogy honnan lehetett ilyen bátorsága Dávidnak? Mi volt a titka?

Azt mondja Dávid a 16-os Zsoltárban: „Az Úrra néztem szüntelen”. Az *Úrra nézett* akkor is, mikor a győzelmeket aratta, és akkor is, amikor az ellenség kergette őt. Ez az, amit meg kell *tanulnunk*, ha olyan sikeresek akarunk lenni, mint amilyen Dávid volt.

ZSOLTÁROK 16,8–11.

8. Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.

9. Azért örül az én szívem és örvendez az én lelkem; testem is biztonságban lakozik.

10. Mert nem hagysz engem a Seolban; nem engeded, hogy a Te szented rothadást lásson.

11. Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van Tenálad; a Te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.

Ha te az *Úrra nézel* szüntelen, akkor mi történik? „Megismerteted velem az *élet útját*.” Vagyis mindig tudni fogod, melyik az az *ösvény*, amelyen járnod kell, hogy az élet ereje előjöjjön! Ő megismerteti veled a *kiutat*, az élet útját; azt az utat, ami Tőle van!

A *győzelem* mindig örömmel jár! Ha kimenekedsz egy bajból, akkor utána *teljes örömöd* van! Ha az *Úrra nézel* szüntelen, akkor a bánat, gyász, szomorúság eltávozik tőled, mert Önála *gyönyörűségek* vannak!

Uzziás király meghalt, az Úr pedig azt mondta a prófétának, hogy *emelje fel* a szemét, és lássa az *életnek útjait*! Lásd meg te is, hogy ki ül a trónon! Lásd a Mindenhatót! Lásd az Ő munkáit a te életedben! Ha ezt megtesszük, csodálatos dolgok fognak következni!

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 2,25.

25. Mert Dávid ezt mondja Őróla: Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert Ő nékem jobb kezem felől van, hogy meg ne tántorodjam.

Ez a *kulcs* a keresztyének sikeréhez: *magunk előtt kell látni* az Urat mindenkor! Meg fogunk-e tántorodni, ha ezt cselekedjük? Soha! Nem csoda, ha az ellenség el akarja vonni a figyelmünket Róla, és arra törekszik, hogy a problémáinkon töprengjünk folyton-folyvást.

Az *arcunkra* van írva, hogy mennyit időzünk az Úrral, mert ha *sok időt* töltünk Vele, előbb-utóbb ránk fog ragadni az Ő *dicsősége* és *öröme*! Nem kell mást tenni, mint Őrá tekinteni, és akkor *elváltozol* az Ő dicsőségére! Elkezdesz *ragyogni* – közben kijelentést veszel az élet útjáról –, és *tudni fogod*, hogy mit kell tenned az adott helyzetben.

Isten *megjeleni* neked az életnek útját – ez van megírva az Igében. Ezt a *vezetést* hallható hang formájában, látásban, képben vagy álomban is megkaphatod. Az Úr nagyon sokféleképpen tudja közölni veled a mondandóját, Ő a *legjobb kommunikátor*!

A keresztény élet lényege, hogy az Úrra kell nézni szüntelen! Ha nem tesszük, akkor el-süllyedünk! Nem hinné az ember, hogy milyen könnyű kimenekedni a bajokból! Csak ennyit kell tennünk, hogy az Úrra nézünk szüntelen, és Ő kidolgozza a megoldást! Az Úr lát minket, és ismeri a helyzetünket. Ő gondviselő és jóságos! Az Úr mindenható, és mi Rá tekintünk szüntelen!

Egy megvallást teszünk most: „Szüntelen az Úrra tekintek, így nem rendülök meg soha! Ő kösziklára állította lábamat, és megerősítette lépteimet. Mindenkor Jézusra tekintek, aki az Atya jobbára emeltetett. Az Úrra nézek szüntelen, mert jobb kezem felől van, ezért nem rendülök meg soha, azért örül az én szívem, és örvendez az én lelkem; testem is biztonságban, gyógyulásban, és teljes egészségben lakozik. Megismerteted velem az élet útját. Teljes öröm van Tenálad! A Te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké. Ámen!”

Ma a kvantumfizika kezdi felfedezni azt, amit Isten már 5-7000 éve megmondott nekünk, vagyis, hogy amire a figyelmünket helyezzük, az láthatóvá válik. Amíg nem tekintünk oda, addig csak hullámok, de amint rátekintünk, ott van a részecske, megvan a látható birodalomban.

Ha elfordulunk, akkor megint csak hullámok lesznek. Ha rátekintünk Istenre – megnézzük, mit mond az Írás –, akkor láthatóvá válik! Most kezdi megérteni a kvantumfizika azt, amit Isten leírt, hogy az Ő beszédeire figyelmezzünk, és arra hajtunk a fülünket!

A gyógyító sorok után egy bizonyosságot hallottunk: Erdős Istvánné elmondja, hogy körülbelül két hete, hogy a bal bokájának a belső oldala megfájdult, most pedig teljesen meggyógyult. Most már mozgatni is jól tudja. Istennek az ajándéka volt ez, amit ma megcselekedett vele, ahogy jött a fájdalom, úgy el is kellett tűnnie.

Mindenki, aki fájdalommal küszködik, jelentse ki, hogy ahogy jött ez a fájdalom, úgy most el is kell távoznia, nincs hatalma felettünk! Köszönjük Istennek a jelenlétét, és hogy egész héten velünk lesz, s bátorságot ad nekünk!

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.